

УДК 821.111(73)
М15

Серія «Художня література»

Перекладено за виданням:
McFadden, Freida. *The Inmate* / Freida McFadden. — Naperville :
Sourcebooks / Poisoned Pen Press, 2024. — 336 p.

First published in the United States in 2022 by Hollywood Upstairs Press

Переклад з англійської *Марії Мочалової*

Дизайн обкладинки *Маріанни Пащук*

Мак-Фадден Ф.

М15 В'язень / Фріда Мак-Фадден ; пер. з англ. М. Мочалової. —
Х. : Віват, 2026. — 336 с. — (Серія «Художня література»,
ISBN 978-966-942-826-4).

ISBN 978-617-17-1456-4 (укр.)

ISBN 978-1-72-829617-3 (англ.)

Брук Салліван, новий медсестрі у в'язниці суворого режиму, потрібно дотримуватися лише трьох правил: поважно ставитися до ув'язнених, ніколи не розголошувати особистої інформації й у жодному разі не зближуватися з в'язнями.

А що, як Брук уже порушила ці правила? Ніхто з персоналу не знає, що один із найнебезпечніших ув'язнених у цих стінах — її знайомий. Навіть дуже близький. І нікому не відомо, що в школі Брук була закохана в Шейна — віркового квотербека, який тепер проводить решту життя у в'язниці за серію жакливих убивств. І тут він опинився саме через свідчення Брук.

Але Шейн знає.

І ніколи цього не забуде.

УДК 821.111(73)

ISBN 978-966-942-826-4 (серія)

ISBN 978-617-17-1456-4 (укр.)

ISBN 978-1-72-829617-3 (англ.)

© Freida McFadden, 2022

© ТОВ «Видавництво "Віват"», ви-
дання українською мовою, 2026

РОЗДІЛ 1

СЬОГОДЕННЯ

Коли за мною з грюкотом зачиняються двері в'язниці, я починаю сумніватися в кожному рішенні, яке бодай колись ухвалювала у своєму житті.

Це геть не те місце, де хочеться перебувати. Ні зараз, ні *загалом*. Бо хто ж мріє потрапити до в'язниці суворого режиму? Закладаюся, що ніхто.

Коли ви вже опинилися в її стінах, то, мабуть, зробили кілька невдалих життєвих виборів.

Я-от таки зробила.

— Ім'я? — Жінка в блакитній формі в'язничної наглядки зводить на мене погляд з-за скляної перегородки пропускного пункту на вході.

Її очі тьмяні й осклянілі, і загалом вигляд у неї такий, ніби їй хочеться тут бути не більше, ніж мені.

— Брук Салліван. — Прочищаю горло. — У мене призначена зустріч із Дороті Кунц, якщо не помиляюся?

Жінка опускає очі на планшет із паперами, що лежить перед нею. Відтак переглядає список, ніяк не виказуючи, що почула мене чи знає про причину мого візиту.

Зиркаю на невеличку зону очікування позаду: там нікого немає, окрім зморшкуватого дідуса, що читає газету з таким виглядом, ніби зараз їде собі в автобусі, а не висиджує чогось на одному з пластмасових стільців в'язниці. Ніби територія довкола не огорожена

парканом із колючим дротом, вздовж якого височіють масивні вартові вежі.

Чекаю, як мені здається, кілька хвилин, а тоді примищенням прокочується луна такого гучного дзижчання, що я сіпаюсь і задкую.

Гратовані червоними вертикальними прутами дві-три праворуч від мене повільно відсуваються, відкриваючи прохід до довгого, тьмаво освітленого коридору.

Вдвляюся вглиб і відчуваю, що ноги ніби приросли до підлоги.

— То мені... мені сюди?

Жінка знову здійсмає на мене тьмяні очі.

— Так. Ідіть. Там наприкінці пройдете контроль.

Вона киває в бік темного коридору. Мороз пробігає в мене поза шкірою, коли я несміливо ступаю всередину і гратчасті двері засуваються за мною й замикаються з лунким гуркотом. Я ще ніколи тут не бувала. Співбесіда відбувалася телефоном, а начальник в'язниці настільки відчайдушно прагнув узяти мене на роботу, що навіть не бачив необхідності в особистій зустрічі — мого резюме і рекомендацій виявилось достатньо. Минулого тижня я підписала річний контракт і надіслала йому факсом.

Тож ось я тут. У місті, де проведу цілий рік свого життя.

Це помилка. Не варто було взагалі сюди приїжджати.

Озираюся на червоні металеві пруты, що тільки-но з гуркотом перегородили мені шлях назад. Ще не пізно. Навіть якщо я підписала контракт, упевнена, що його можна розірвати. Ще можна розвернутися й забратися звідси. На відміну від арештантів цієї в'язниці, я не зобов'язана тут бути.

Я не хотіла цієї роботи. Радо зголосилася б на будь-яку іншу. Однак я подавалася на кожнісіньку вакансію

в межах години їзди від містечка Рейкер, що на півночі штату Нью-Йорк, і лише з цієї в'язниці мені перетелефонували й запропонували співбесіду. То була найнебажаніша робота з усіх можливих — а втім, я вважала, що мені пощастило її отримати.

Тож я йду далі.

На контрольному пункті, біля других гратованих дверей, чатує чоловік років сорока-п'ятдесяти.

Він коротко підстрижений на військовий манір і одягнений у таку саму свіжовипрасувану блакитну форму, що й та жінка з неживими очима на пропускному пункті.

Опускаю погляд на його бейдж, прикріплений до нагрудної кишені: «В'язничний наглядач Стівен Бентон».

— Добридень! — кажу й одразу усвідомлюю, що вітання прозвучало трохи життєрадісніше, ніж слід, але нічого не можу із собою вдіяти. — Я — Брук Салліван, сьогодні мій перший робочий день.

Темні очі Бентона прискіпливо оглядають мене з голови до ніг, але вираз його обличчя анітрохи не змінюється. Я ніяково зіщулююся, прокручуючи в голові ранкові збори на роботу. Позаяк мені належало лікувати чоловіків у в'язниці суворого режиму, я вирішила уникати образів, що могли б викликати в них небажані думки, і зупинилася на чорних класичних штанах кльош і діловій сорочці. Сьогодні один з останніх спекотних днів літа, надворі — майже двадцять сім градусів, і я вже шкодную, що вся вбралася в чорне, але тоді мій стрій видався мені найкращим способом не привертати зайвої уваги. Своє темне волосся я зібрала в простий хвіст. Із косметики нанесла лише трохи консилера, щоб приховати темні кола під очима, й крапельку помади майже такого ж відтінку, що й мої губи.

— Наступного разу, — каже він, — жодних високих підборів.

— Ой! — Опускаю очі на свої чорні туфлі-човники. Ніхто не давав мені жодних вказівок щодо того, як одягнутися, а тим паче — як *узутися*. — Ну, власне, я не назвала б їх дуже високими. А ще вони *грубі* — не гострі абощо. Серйозно, я не думаю...

Бентон впивається в мене суворим поглядом, і протест вщухає в мене на вустах. Жодних високих підборів. Затямила.

Наглядач пропускає мою сумочку через металодетектор, а тоді я сама проходжу через його іншу, значно більшу версію. Знервовано жартую, що почуваюся ніби в аеропорту, але видно, що з почуттям гумору в цього чоловіка проблеми. Наступного разу — жодних підборів і жартів.

— Я маю зустрітись з Дороті Кунц, — кажу йому.

— Це наша медсестра, — буркоче Бентон. — Ви теж медсестра?

— Медсестра загальної практики, — виправляю його я. — Працюватиму в тутешньому лазареті.

Він зводить до мене брову.

— Нехай щастить.

Я не дуже зрозуміла, що саме він мав на увазі.

Бентон натискає кнопку, і знову вмикається пронизливе дзижчання, а ще за мить відчиняються другі загразовані двері. Він вказує мені йти далі до медичного блока в'язниці. У коридорі стоїть дивний хімічний запах, а над головою постійно блимають флуоресцентні лампи. З кожним кроком я дедалі більше боюся, що ось-ось нізвідки вискочить якийсь в'язень і заб'є мене до смерті надто високим підбором моєї ж туфлі.

Повертаю ліворуч і бачу, що на іншому кінці на мене вже чекає жінка років шістдесяти-сімдесяти, міцної статури й із коротко стриженим, майже під нуль, сивим волоссям. Щось у ній здається мені невиразно знайомим, але не можу збагнути, що саме. На відміну від наглядців, жінка одягнена в темно-синю медичну форму. Та, як і всі, кого я зустрічала в цій в'язниці, вона не усміхається. Може, усміхатися тут проти правил? Варто перевірити договір, чи, бува, немає там пункту «З усміхненими працівниками контракт може бути розірвано».

— Брук Салліван? — різко озивається вона. Її голос виявився глибшим, ніж я очікувала.

— Так, це я. А ви — Дороті?

Як і наглядач із контрольного пункту, жінка окидає мене оцінювальним поглядом. І, як і він, украй розчарована побаченням.

— Жодних високих підборів, — каже вона.

— Знаю. Я...

— Якщо знаєте, чому так узулися?

— Я мала на увазі... — моє обличчя палає, — *тепер* знаю.

Вона неохоче приймає мою відповідь і не примушує мене проходити ознайомчу екскурсію босоніж. Натомість змахує рукою, і я слухняно дрібочу за нею коридором. Тут, як і всюди, витає той самий хімічний запах і так само мерехтять флуоресцентні лампи. Уздовж стіни вишикувалися кілька пластмасових стільців, але всі вони порожні. Дороті рвучко відчиняє одні з дверей.

— Це буде ваша приймальня, — пояснює вона.

Я зазираю всередину.

Кімната приблизно удвічі менша за кабінети в лікарні невідкладної допомоги у Квінзі, де я працювала

раніше. Та в усьому іншому облаштовані вони однаково: оглядова кушетка для пацієнтів, медичний стілець і невеличкий письмовий стіл — для мене.

— А робочий кабінет у мене буде? — питаю.

Дороті хитає головою.

— Там є письмовий стіл. Хіба ви не бачите?

То я маю вести документацію, поки пацієнти заглядатимуть мені через плече?

— А як щодо комп'ютера?

— Медичні записи ведуться виключно в паперовому вигляді.

Я не вірю своїм вухам. Мені ще не доводилося працювати в місці, де всі записи ведуться в такий застарілий спосіб. Навіть не знала, що це досі дозволено. Та, гадаю, у в'язниці діють трохи інші правила.

Дороті вказує на двері поруч із приймальним кабінетом.

— Тут зберігаються медичні записи. Увійти можна за допомогою перепустки. Ми дамо вам таку перед тим, як підете.

Вона підносить свій бейдж до сканера на стіні, і за мить лунає гучне клацання. Тоді Дороті розчахує двері, за якими ховається запилена кімнатка, заставлена шафами для документів. Їх тут просто достобіса. На мене чекають справжні тортурі.

— Я працюватиму під керівництвом лікаря? — питаю.

Дороті бариться з відповіддю:

— Лікар Віттенберг курує із пів дюжини в'язниць. Тут його нечасто зустрінеш, але з ним завжди можна зв'язатися телефоном.

Її відповідь мене бентежить: у лікарні невідкладної допомоги я ніколи не працювала сама. Та, припускаю,

випадки, з якими я стикалася там, були серйозніші за ті, що виникатимуть тут. Принаймні я на це сподіваюся.

Наступна зупинка під час нашої екскурсії — склад медичних препаратів і матеріалів. Він теж нічим не відрізняється від того, з яким я мала справу на минулій роботі, але, звісно ж, менший. Як і у випадку з архівом, потрапити до нього можна лише за допомогою перепустки. На складі зберігаються бинти, матеріали для накладання швів, а також різноманітні контейнери, пробірки й хімічні речовини.

— Ліки видаю лише я, — каже мені Дороті. — Ви виписуєте рецепт на потрібні препарати, а я відпускаю їх пацієнтові. Якщо чогось немає, можемо замовити.

Я витираю спітнілі руки об свої чорні костюмні штани.

— Гаразд, добре.

Дороті задивляється на мене.

— Знаю, ви нервуєте через те, що працюватимете у в'язниці суворого режиму, але повірте, чимало в'язнів будуть вдячні вам за турботу. Якщо поводитиметеся професійно, то не матимете жодних проблем.

— Гаразд...

— Не розкривайте жодної особистої інформації. — Її губи витягуються в пряму лінію. — Не кажіть, де мешкаєте. Не розповідайте нічого про своє життя. Не виставляйте фотографій. У вас є діти?

— Син.

Дороті з подивом придивляється до мене. Вона очікувала, що я скажу «ні». Більшість людей дивуються, дізнавшись, що в мене є дитина. У свої двадцять вісім я маю набагато молодший вигляд. А почувуюся значно старшою.

Зовні — студентка, у душі — пенсіонерка. Отаке життя.